

Arrest

nr. 216 550 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 6 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert op 24 juni 2011 bij arrest met nummer 63 811 eveneens voormelde statussen toe te kennen. Op 13 juli 2011 worden beslissingen genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Verzoekers dienen op 15 juli 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormelde aanvraag wordt op 4 augustus 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 24 januari 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 februari 2013 wordt ook de tweede aanvraag onontvankelijk verklaard en verzoekers worden bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 25 juni 2014 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 9 juli 2014 een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 3 september 2014 neemt hij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad. De Raad weigert op 6 maart 2015 bij arrest met nummer 140 446 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 5 september 2014 dienen verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 2 oktober 2014 wordt voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Eveneens worden beslissingen genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2014 worden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De Raad verwerpt op 29 juni 2015 bij arrest met nummer 148 759 het ingediende beroep.

Op 23 mei 2016 dienen verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 19 september 2017 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en worden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten. Op 20 oktober 2017 wordt de vordering waarbij de voorlopige maatregelen werden gevraagd, ontvankelijk verklaard bij arrest met nummer 194 034. Op 27 februari 2018 wordt door de Raad afstand van geding vastgesteld bij arrest met nummer 200 391.

Op 26 oktober 2016 wordt deze vierde aanvraag onontvankelijk verklaard en worden eveneens beslissingen genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 februari 2017 worden de beslissingen van 26 oktober 2016 ingetrokken. Op 31 juli 2017 verwerpt de Raad het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing bij arrest met nummer 190 180. Het ingediende beroep tegen de bevelen wordt door de Raad op 10 mei 2017 verworpen bij arrest met nummer 186 669.

Op 13 oktober 2017 worden beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Diezelfde dag worden de beslissingen genomen waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2 jaar.

Op 20 oktober 2017 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 194 035 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen op 13 oktober 2017 en op 16 april 2018 verwerpt de Raad het annulatieberoep gericht tegen deze beslissingen bij arrest met nummer 202 448.

Op 20 oktober 2017 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 194 033 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissingen houdende het inreisverbod.

Op 27 oktober 2017 worden verzoekers zonder verzet gerepatriëerd via Ljubljana (Slovenië) naar Pristina in Kosovo.

De beslissing van 13 oktober 2017 houdende een inreisverbod voor de duur van 2 jaar ten aanzien van verzoeker betreft de eerste bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten<1>:

Naam: G.

voornaam: E.

geboortedatum : (...)1968

geboorteplaats: Akklap

nationaliteit: Kosovo

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen*2*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te
begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 13.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod W

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13
dd 19.09.2017), ter kennis gegeven op 03.10.2017. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus
niet uitgevoerd.*

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

*Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980
een inreisverbod opgelegd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

*De beide asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie, werden na grondig
onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van
herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.*

*Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens
gerespecteerd wordt. Ook aan betrokkene's vrouw werd immers een bevel om het grondgebied te
verlaten betekend.*

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen
voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de
hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan
proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn
die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."*

*De beslissing van 13 oktober 2017 houdende een inreisverbod voor de duur van 2 jaar ten aanzien van
verzoekster betreft de tweede bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:*

"Aan Mevrouw, die verklaart te hetend):

Naam: G.

voornaam: N.

geboortedatum : (...)1968

geboorteplaats : (...)

nationaliteit: Kosovo

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen2, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 13.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 19.09.2017), ter kennis gegeven op 03.10.2017. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

De beide asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Ook aan betrokkenes echtgenoot werd immers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren "*nopens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod*" in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht aan.

Ter adstruering van het middel betogen zij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1. TWEEDE LID VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

4.

Het opleggen van het inreisverbod is gesteund op art. 74/11 § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, nl. op de overweging dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.17.

Met dit bevel om het grondgebied te verlaten kan evenwel geen rekening worden gehouden, aangezien dit bevel (of deze bevelen) manifest onwettig is (zijn).

Verzoekers citeren uit het verzoek tot schorsing en nietigverklaring gericht tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten:

"3.

De bestreden beslissing vermindert de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen om reden dat verzoekers reeds het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van een eerdere beslissing tot verwijdering en hieraan geen gevolg zouden hebben gegeven.

4.

Ten onrechte verwijst de bestreden beslissing naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.09.14.

Ingevolge de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 08.06.17 (m.b.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vw. dd. 23.05.16) werden verzoekers immers in bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Het is vaststaande rechtspraak dat de afgifte van een attest van immatriculatie de impliciete intrekking inhoudt van een voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten (RvV nr. 143.395 van 16 april 2015, RvS nr. 233.201 van 10 december 2015. RvS nr. 229.575 van 16 december 2014. RvS nr. 235.046 van 14 juni 2016).

De bestreden beslissing kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten om de vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 74/14 Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen. "

De bestreden beslissing beschikt aldus niet over voldoende feitelijke of juridische grondslag, aangezien het eerdere bevel dd. 19.09.17 waarop de bestreden beslissing gesteund is wegens manifeste onwettigheid dient vernietigd te worden c.q. niet in het rechtsverkeer hoort te blijven.

Verzoekers verzoeken uw Raad derhalve eerst uitspraak te doen over het verzoek tot nietigverklaring ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.17. De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft voor gevolg dat het inreisverbod niet langer over de vereiste feitelijke en/ of juridische grondslag beschikt, en derhalve dient vernietigd c.q. uit het rechtsverkeer dient gehaald.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat op het ogenblik van de behandeling van de zaak c.q. op het ogenblik van de rechtsdag en/ of arrest verzoekers geen belang meer zouden hebben bij het middel terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, verzoeken zij uw Raad minstens vast te stellen dat de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten in de beslissing dd. 19.09.17 grondslag mist; dat verzoekers derhalve over een termijn van 30 dagen dienden te beschikken om het grondgebied te verlaten; dat verzoekers derhalve zich nog in de termijn bevonden om het grondgebied te verlaten; dat de bestreden beslissing derhalve ten onrechte stelt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd; dat het inreisverbod derhalve feitelijke en/ of juridische grondslag mist;

Een schending van art. 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient derhalve te worden aangenomen."

3.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet *juncto* de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de schending van het hoorrecht aan.

Verzoekers betogen als volgt:

"(II) TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART 74/11 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 8 EVRM IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT IUO. SCHENDING VAN HET HOORECHT

5.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de aanwezigheid van de talrijke Belgische familieleden van verzoekers op Belgisch grondgebied.

Verzoekers hebben op Belgisch grondgebied een bijzonder uitgebreide familie, met wie zij op Belgisch grondgebied een familieleven hebben.

Het betreft volgende personen (stuk 2):

1. *H. G., geboren op (...) 1959, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), neef*
2. *S. G., geboren op (...) 1963, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), nicht*
3. *Fl. G., geboren op (...) 1986, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), kozijn*
4. *S. A., geboren op (...) 1969, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), neef*
5. *A. A., geboren op (...) 1967, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), neef*
6. *V. G., geboren op (...) 1990, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), nicht*
7. *A. G., geboren op (...) 1992, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), nicht*
8. *B. A., geboren op (...) 1971, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), neef*
9. *E. G., geboren op (...) 1959, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), neef*
10. *B. G., geboren op (...) 1989, met de Belgische nationaliteit, verblijvende in 9100 Sint-Niklaas, (...), nicht*

Dit betreft dichte familie van verzoekers, met wie zij frequent en intens contact en familieleven onderhielden op Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit familieleven. zodat een schending van art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

Dit artikel bepaalt immers: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Enig onderzoek ligt terzake niet voor hetgeen constitutief is voor een schending van de zorgvuldigheidsplichting.

De bestreden beslissing bevat ten slotte evenmin enige belangenafweging in de zin van art. 8 EVRM, zodat ook een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.

6.

Het gebrek aan onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak, hangt nauw samen met de schending van het hoorrecht.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. *Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

2. *Dit recht behelst met name:*

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat

jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie.

Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu ligt een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor dewelke moet worden beschouwd als een beslissing die de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door art. 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing.

De voorwaarden voor de toepassing van het hoorrecht zijn m.a.w. onbetwistbaar vervuld.

In casu konden verzoekers (of hun raadsman) hebben toegelicht dat zij een familieleven hebben op Belgisch grondgebied met hun Belgische familie (cfr. de hogergenoemde 10 gezinsleden) .

Verzoekers (of hun raadsman) konden m.a.w. voor de totstandkoming van de bestreden beslissing nuttige informatie aangereikt hebben welke de appreciatie van de Staatssecretaris kon hebben beïnvloed.”

3.3 Verzoekers voeren verder “*nopens de bepaling van de duur van het inreisverbod*” in het enige middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht “(ART. 62 VREEMDELINGENWET)” *juncto* de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“2-2.2. NOPENS DE BEPALING VAN DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

4.

De bestreden beslissing legt een inreisverbod op voor een periode van 2 jaar. Deze duur wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

dat er geen schending voorligt van art. 3 EVRM, noch van art. 8 EVRM;

dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze op Belgisch grondgebied te verblijven;

belang van de immigratie-controle

Blijkens de bestreden beslissing is de duur van het inreisverbod gesteund op de combinatie van deze elementen, zodat de overwegingen in hun samenhang dienen beoordeeld te worden.

Elk element kan derhalve beschouwd worden als hebbende een welbepaalde invloed op de duur van het inreisverbod. Zulks impliceert tezelfdertijd dat, indien de motivering van bepaalde overwegingen niet kunnen worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

G) ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 74/11 VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERRICHTING

5.

In casu zijn de verschillende elementen welke door de Staatssecretaris in de bestreden beslissing worden aangevoerd ter adstructie van de duur van het inreisverbod niet draagkrachtig.

(a) Nopens de eerbiediging van art. 3 EVRM

6.

De overweging m.b.t. de eerbiediging van art. 3 EVRM vormt geen afdoende motivering van de duur van het inreisverbod.

Dat de terugkeer van verzoekers naar Kosovo geen schending zou inhouden van art. 3 EVRM vormt evenwel (en uiteraard) nog geen afdoende verantwoording voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod.

Hoogstens kunnen deze overwegingen verantwoorden waarom aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, doch niet waarom voor een duur van 2 jaar wordt gekozen voor het inreisverbod. Uw Raad huldigde dit standpunt reeds in een aantal recente arresten.

Inzoverre de duur van het inreisverbod gesteund is op deze overwegingen, kan enkel vastgesteld worden dat deze overwegingen de vereiste relevantie missen en verzoeker niet toelaten te begrijpen waarom voor de specifieke duur van 2 jaar wordt gekozen.

De betreffende overwegingen kunnen evengoed het opleggen van een inreisverbod voor een periode van bijv. 1 jaar verantwoorden.

(b) Nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM

7.

Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor de overweging dat de terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art. 8 EVRM zou opleveren.

Dat de terugkeer van verzoekers naar Kosovo geen schending zou inhouden van art. 8 EVRM vormt evenwel (en uiteraard) nog geen afdoende verantwoording voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod.

Hoogstens kunnen deze overwegingen (terzake de eerbiediging van art. 8 EVRM) verantwoorden waarom aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, doch niet waarom voor de ene of de andere duur van het inreisverbod wordt gekozen.

8.

Weze daaraan toegevoegd dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de andere gezinsleden van verzoekers op Belgisch grondgebied (cfr. supra) zodat de overweging in de bestreden beslissing terzake de eerbiediging van art. 8 EVRM gesteund is op feitelijk onjuiste minstens onvolledige gegevens, hetgeen constitutief is voor een schending van art. 8 EVRM iuo. de materiële motiveringsplicht.

(c) Nopens het vermeend hardnekkig illegaal verblijf van verzoeker

9.

De bestreden beslissing wijst ook nog op een vermeende "hardnekkigheid van verzoekers om op Belgisch grondgebied te verblijven."

Deze overweging mist feitelijke grondslag:

vooreerst blijft de bestreden beslissing zelf in gebreke ook maar de minste verduidelijking te verschaffen welke de elementen zijn waarop de vermeende hardnekkigheid gesteund is; het enige bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 3 oktober 2017, d.i. nauwelijks 10 dagen voor de betekening van het inreisverbod. zodat er bezwaarlijk van een hardnekkigheid in hoofde van verzoekers kan worden weerhouden, te meer daar dit eerste bevel (met herleiding van termijn) geheel ten onrechte geen rekening houdt met de impliciete intrekking van de eerdere beslissing(en) tot verwijdering;

10.

Wat er ook van zij, de (impliciete) overweging dat verzoekers één bevel niet (zouden) hebben geëerbiedigd, vormt in essentie enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekers niet zouden hebben voldaan aan de terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

" De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012. "

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de - in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. "

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

" De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. "

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar een (enig) eerder bevel om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoekers geen gevolg zouden hebben gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

(d) Nopens het belang van de immigratiecontrole

12.

De Staatssecretaris wijst ten slotte - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Het belang van een immigratiecontrole is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene en stereotiepe notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd.

Concluderend kan worden gesteld dat geen van de overwegingen in de bestreden beslissing, noch afzonderlijk, noch in hun samenhang, als een afdoende c.q. adequate motivering kan worden beschouwd voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod."

3.4 Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De materiële motiveringsplicht waarvan verzoekers de schending aanvoeren, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verder voeren verzoekers tevens meermaals de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De bevoegde gemachtigde verwijst in beide beslissingen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet – het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering – waarna wordt verduidelijkt dat geen gevolg werd gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2017 dat ter kennis werd gebracht op 3 oktober 2017. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd en betrokkene weigerde hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig het *in casu* van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. De Raad stelt verder vast dat er wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval.

Naar de mening van verzoekers kan met de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19 september 2017 geen rekening worden gehouden daar deze bevelen manifest onwettig zijn, waarna zij citeren uit het verzoek tot schorsing en nietigverklaring gericht tegen de bevelen. Verzoekers vragen de Raad eerst uitspraak te doen over het verzoek tot nietigverklaring ingediend tegen deze bevelen. De nietigverklaring ervan heeft tot gevolg dat de inreisverboden niet langer over de vereiste feitelijke/of juridische grondslag beschikken en derhalve vernietigd dan wel uit het rechtsverkeer moeten worden gehaald, zo stellen zij. Verder sommen zij punten op waarmee zij verzoeken rekening te houden indien de Raad van oordeel zou zijn dat verzoekers geen belang meer zouden hebben bij het middel inzake de afwezigheid van termijn.

Er dient vastgesteld te worden dat verzoekers niet betwisten dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd op 19 september 2017. Verzoekers kunnen evenwel niet worden gevolgd in hun betoog dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn omdat de bevelen betekend op 3 oktober 2017 onwettig zouden zijn, noch in de mate dat zij menen dat bevelen niet definitief zijn indien zij het voorwerp uitmaken van een hangende schorsing- en annulatieprocedure bij de Raad. Dit verhindert echter de aflevering en de tenuitvoerlegging van het bevel of het inreisverbod niet. Bovendien heeft de Raad op 27 februari 2018 de afstand van geding vastgesteld in het arrest met nummer 200 391. Derhalve zijn de bevelen van 19 september 2017, ter kennis gebracht op 3 oktober 2017, intussen weldegelijk definitief in het rechtsverkeer waardoor de grieven van verzoekers niet dienstig zijn, noch kunnen zij de bevelen en de daarin vervatte termijn bekritisieren via onderhavige procedure of hiertegen een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aanvoeren.

Ook betreffende de termijn van de inreisverboden wordt een motivering opgenomen. Meer bepaald wordt in beide bestreden beslissingen verwezen naar de asielaanvragen en de aanvragen tot medische regularisatie die na grondig onderzoek negatief werden afgesloten, waaruit de bevoegde gemachtigde concludeert dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Eveneens verwijst hij naar artikel 8 van het voormelde verdrag en stipt hij aan dat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 van het EVRM eveneens gerespecteerd wordt. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat geen enkel wettelijk motief voorligt om alsnog in België te verblijven en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkenen om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar, zo besluit de bevoegde gemachtigde.

Verzoekers nemen vooreerst het motief aangaande artikel 3 van het EVRM onder de loep. Zij menen dat dit geen voldoende verantwoording biedt voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod, hoogstens waarom aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Zij verwijzen hiervoor naar *“een aantal recente arresten”* en menen dat deze overwegingen relevantie missen en niet toelaten het opleggen van de duur van 2 jaar te begrijpen. Op de vaststelling dat de asielaanvragen en de aanvragen tot medische regularisatie na grondig onderzoek negatief werden afgesloten, gaan verzoekers niet in. Zij geven slechts een beperkende lezing waarbij zij verwijzen naar *“een aantal recente arresten”*, zonder te concretiseren zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden. Verzoekers geven hiermee echter slechts aan het niet eens te zijn met het motief, hetgeen niet volstaat om het aan het wankelen te brengen, laat staan te weerleggen.

Ook op het motief waarin wordt geoordeeld over artikel 8 van het EVRM gaan verzoekers in. Dat de terugkeer naar Kosovo geen schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM, vormt naar hun mening geen verantwoording voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod en hoogstens een verantwoording voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip *‘privéleven’* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *‘privéleven’* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven wordt thans geenszins betwist door de gemachtigde. Zoals blijkt uit de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het volledige gezin dient terug te keren en dat ook aan verzoekster, respectievelijk verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Gelet op de bestreden beslissingen staat ook vast dat aan beiden een inreisverbod werd opgelegd. Er is dan ook geen sprake van een scheiding van het gezin, noch van een inmenging in het gezin.

Verzoekers nemen vervolgens het standpunt in dat geen rekening werd gehouden met hun andere gezinsleden die op het Belgische grondgebied verblijven en met wie zij ook alhier een familieleven hebben.

Het weze herhaald dat het in de eerste plaats de taak van de verzoekers is, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit zou hebben geschonden.

In casu sommen verzoekers de familieleden op en stellen dat dit *“dichte”* familie betreft met wie zij frequent en intens contact, en een familieleven onderhielden op het Belgische grondgebied.

Het EHRM beperkt het begrip *‘gezinsleven’* in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende *‘graad’* van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip *“gezinsleven”* geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de

banden tussen verzoekers en de opgesomde familieleden in die mate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Verzoekers tonen dergelijke bijzondere afhankelijkheid niet aan. Zij beperken zich tot bovenstaand algemeen betoog. Bijgevolg tonen verzoekers het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met de opgesomde familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat *in casu* geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. Immers, de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Verzoekers tonen de aanwezigheid van dergelijke hinderpalen niet aan. Bovendien werden zij op 27 oktober 2017 zonder verzet gerepatrieerd via Ljubljana (Slovenië) naar Pristina in Kosovo. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers pogen hun betoog kracht bij te zetten door te verwijzen naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet enerzijds en naar de schending van het hoorrecht anderzijds.

De Raad wijst erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

De Raad merkt op dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (*cf.* HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknot.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in*

casu verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Verzoekers betogen dat zij of hun raadsman zouden hebben toegelicht dat zij een familieleven hebben op Belgisch grondgebied met hun Belgische familie en derhalve voor de totstandkoming van de bestreden beslissing nuttige informatie aangereikt zouden hebben welke de appreciatie zou hebben beïnvloed.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een eenvoudige opsomming van de personen die zij als familieleden benoemen zonder verder uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, uit wat het familieleven zou bestaan. Zij verwijzen tevens op louter algemene wijze naar “*nuttige informatie*” zonder uiteen te zetten waaruit deze zou bestaan. Daarnaast stelt de Raad vast dat aan verzoekers op 16 oktober 2017 een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht waarin verzoeker verklaarde dat hij samenwoont met zijn vrouw en dat hij een nicht heeft met een gehandicapt kind die in Brussel woont. Op de vraag waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst luidde het antwoord: “*Omwille van de medische redenen. Hier is het gratis; Mijn neef is niet gewenst in mijn land, als ik terugkom ben ik een paria.*” Verzoekster verklaarde op haar beurt een duurzame relatie te onderhouden met haar man, verzoeker. Op de vraag of ze nog familie heeft in België, antwoordde ze eveneens een nicht met gehandicapt kind, wonende te Brussel. Zij verklaarde geen minderjarige kinderen in België te hebben. Op de vraag waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, antwoordde ze ook: “*omwille van de medische redenen. Hier is het gratis.*” Nog daargelaten de vaststelling dat deze vragenlijsten werden overhandigd nadat de bestreden beslissingen werden genomen, kan hieruit niet worden afgeleid dat nuttige informatie zou zijn aangereikt die tot een andere afloop bij de besluitvorming had kunnen leiden.

Verzoekers tonen dan ook geen schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet *juncto* de schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de schending van het hoorrecht.

Verzoekers betogen verder in een afzonderlijk onderdeel dat de vaststelling dat zij hardnekkig op het Belgische grondgebied verblijven, feitelijke grondslag mist. Waar verzoekers voorhouden dat niet de minste verduidelijking wordt verschaft op wat deze vaststelling zou zijn gesteund, geven zij opnieuw een beperkte lezing van de bestreden beslissingen daar er wordt gemotiveerd: *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”*

Waar verzoekers verwijzen naar de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 3 oktober 2017 en hekelen dat deze dateren van nauwelijks 10 dagen voor de betekening van de inreisverboden, stelt de Raad vast dat in deze bevelen de termijn om het grondgebied te verlaten werd herleid naar “0 dagen” omdat *“de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 11.09.2014. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 11.03.2015 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 21.03.2015 hieraan gevolg te geven.”* De Raad verwierp op 29 juni 2015 bij arrest met nummer 148 759 het beroep ingediend tegen de bevelen van 11 september 2014. Daarnaast gaan verzoekers er tevens aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de afwezigheid van een wettelijk motief om in België te blijven waarna hij refereert naar hetgeen hij reeds eerder heeft vastgesteld. Verzoekers betwisten ook niet dat zij niet op legale basis in België verblijven. De Raad kan verzoekers dan ook niet volgen in hun betoog dat de hardnekkigheid geen steun vindt of in essentie enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekers niet zouden hebben voldaan aan de terugkeerverplichting wordt gevormd. Evenmin wordt aangetoond met welke *“impliciete intrekking van de eerdere beslissing(en) tot verwijdering”* ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Zoals verzoekers zelf aangeven kennen arresten van de Raad geen precedentenwaarde, maar bovendien tonen zij niet aan dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevinden als de omstandigheden die aan de geciteerde arresten ten grondslag liggen.

Verzoekers pogen hetzelfde pad te bewandelen in hun betoog dat op *“sibillijnse wijze”* op het belang van de immigratiecontrole wordt gewezen om de duur van het inreisverbod te verantwoorden, terwijl dit evident is naar hun mening, doch op zich niet verantwoordt waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd. Zoals reeds aangehaald, beperkt de gemachtigde zich niet tot deze stelling en gaan verzoekers voorbij aan het geheel van de motieven. Nochtans geven zij bij aanvang van de middelen *“nopens de bepaling van de duur van het inreisverbod”* zelf aan dat blijkens de bestreden beslissingen de duur van het inreisverbod wordt gesteund op de combinatie van de elementen zodat de overwegingen in hun samenhang dienen beoordeeld worden. Verzoekers slagen er niet in door aan te geven het niet eens te zijn met elk individueel element zonder de concrete motieven te weerleggen, dan wel een beperkte weergave te bespreken, om aan te tonen dat de motieven op zich of in combinatie, niet afdoende zijn.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers niet duidelijk op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen hen niet in staat stellen om te begrijpen met toepassing van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt ook dat de gemachtigde op grond van de specifieke elementen van het dossier heeft besloten tot een inreisverbod voor de duur van twee jaar en verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, al dan niet in combinatie, wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN